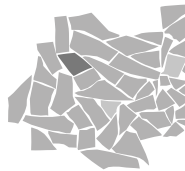
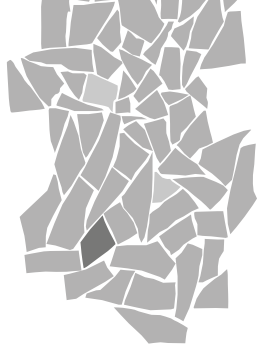

Col·lecció
TRENCADÍS

Andana
editorial

© del text: Jordi Santasusagna
Coberta: Pere Fuster
Disseny gràfic: Esperança Martínez
Correcció: Núria Farràs Giol

© Andana Editorial SL
andana@andana.net
www.andana.net

1a edició: febrer de 2025
ISBN: 978-84-19913-74-6
Depòsit legal: V-418-2025
Imprès per Gràfiques Martí

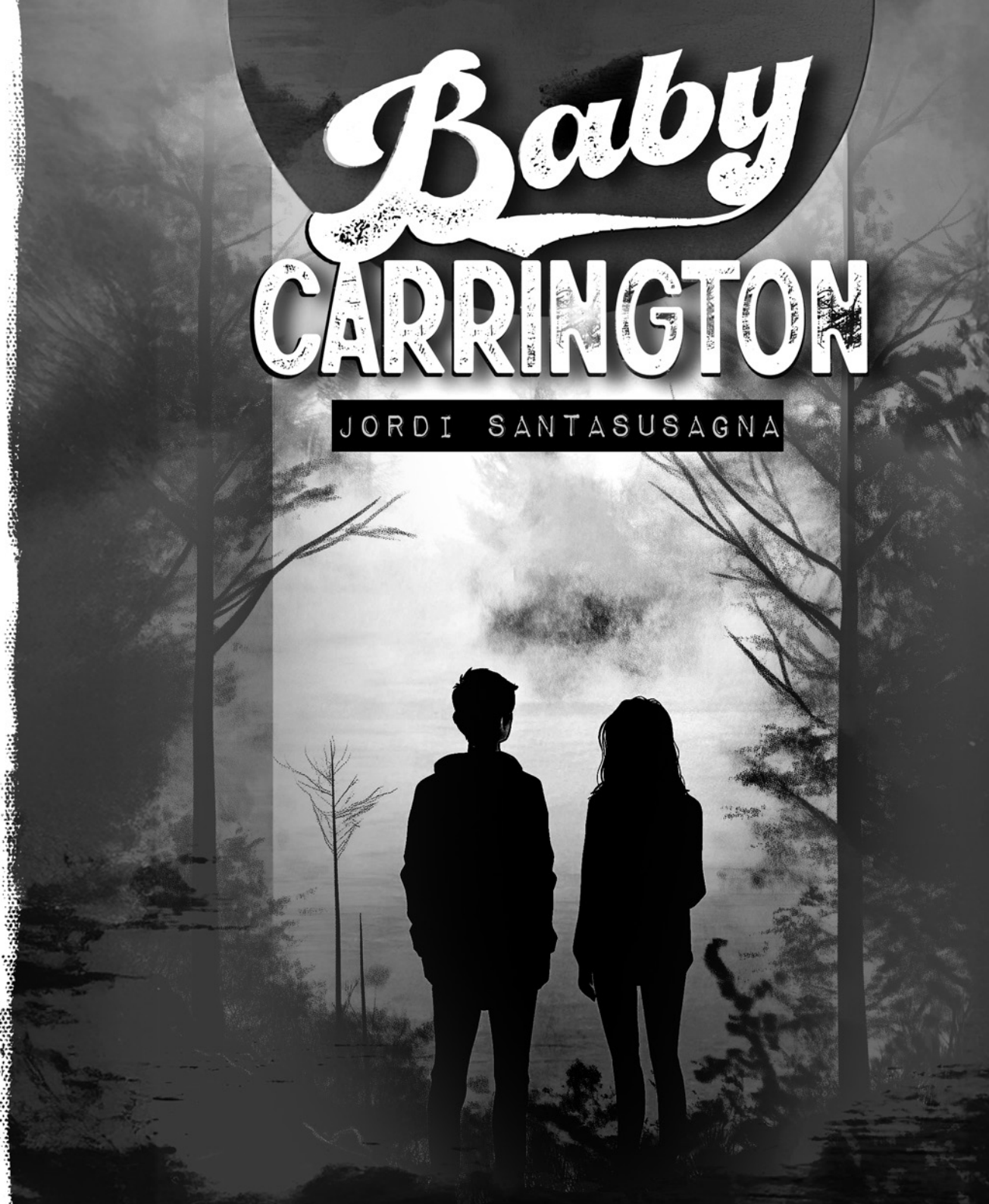

The mark of
responsible forestry

Prohibida la reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquest llibre en cap forma ni per cap mitjà sense l'autorització escrita de l'editor. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, podeu adreçar-vos a Cedro (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Baby CARRINGTON

JORDI SANTASUSAGNA

Capítol 1

El Ramon va treure una targeta de crèdit de la cartera i re-sava per no haver excedit el límit. Era la darrera compra de la tarda i necessitava tornar a la masia el més aviat possible.

—Ho sento, però em diu *rechazada*. No té efectiu? —va dir el caixer de la benzinera de Sant Roc.

—No. Torna-ho a provar, si pots.

El noi va obeir amb desgana. Sabia perfectament que si una targeta no passava a la primera, tampoc ho feia a la segona ni a la tercera. Era una qüestió d'estadística, però no podia negar-s'hi. El Ramon va tornar a posar el PIN i, efectivament, la venda tampoc va ser acceptada.

—D'acord —va dir resolutiu—. Deixaré dues bombones de butà. Descompta-les i torna-ho a provar.

Amb la calculadora el caixer va descomptar els trenta-un euros de les dues bombones. Quedaven els quaranta-sis euros de gasoil per al cotxe i les deu bombones restants, doscents un en total. Va marcar el nou import al TPV i, llavors sí, la màquina va emetre el senyal d'operació acceptada. Sense dir res més, el Ramon va recollir la targeta de crèdit i se'n va anar cap al cotxe a descarregar dues de les bombones que

ja hi tenia a dins. El caixer s'ho mirava atònit pensant que aquell home s'havia trastocat més del que ja ho estava.

—Vols dir que arribarà gaire lluny, amb el cotxe tan carregat? —va preguntar un altre client, que esperant el torn havia vist tota l'escena.

—No ho sé. Qualsevol diria que s'acaba el món.

Una hora més tard, gairebé quan es ponia el sol, el Ramon enfilava amb el seu tot terreny Lada l'últim pendent abans que tot fes baixada i s'acabés el patiment per arribar a casa. Feia estona que del capó del cotxe sortia fum i era conscient que li estava demanant massa. Al capdamunt del pendent posaria punt mort i faria els darrers cent metres de descens sense motor, com en les seves ocurrencies de jove net, quan arribava a altes hores i no volia que la seva mare sentís el soroll del motor del Ford Fiesta. La fumera era cada cop més espessa fins que, a pocs metres del cim, el cotxe va dir prou i es va aturar. El Ramon va tibar del fre manual i per un moment va pensar que podria sortir i empènyer el vehicle fins a dalt, però, en girar-se i veure tot el darrere ple a vessar, va entendre que seria impossible. L'única opció, mentre el capó seguia fumejant, era descarregar-lo, empentar-lo fins que tot fes baixada (els Lada pesen poc) i tornar-lo a carregar. Així ho va fer, i una estona més tard tornava esgotat al seient del conductor, treia el fre de mà i deixava rodar el cotxe fins al davant mateix de la casa.

Sense temps per descansar, tocava descarregar el cotxe, que no serviria per gaire en una bona temporada, tot i haver omplert el dipòsit. Va pensar que aquell gasoil el faria servir

per al generador, que, per cert, havia de desenterrar d'entremig d'un munt de ferralla del garatge. De dins del maleter va treure les deu bombones de butà, garrafes d'aigua, llaunes de tota mena de conserves, litres i litres de llet, arròs, pasta, farina i tot el que havia trobat que no es fes malbé en mesos. La Lourdes, a la botiga, se l'havia mirat amb més desconfiança de l'habitual, sense entendre a què venien totes aquelles provisions, però no s'havia atrevit a preguntar-li res. Al poble ningú li preguntava res. Ho va deixar tot a la sala, just a l'entrada de la masia. L'endemà ja tindria temps d'endreçar-ho.

En fer-se fosc, el Ramon, suat i cansat, es va dutxar a consciència, va preparar el sopar i va seure al sofà de la sala, amb la tauleta i la televisió engegades. Per darrer cop va provar de parlar per telèfon amb l'Ariadna, la seva filla, sense èxit. Arran de la darrera discussió, feia un parell de setmanes, el tenia bloquejat a Whatsapp, i només li va quedar l'opció d'un missatge privat a través de Facebook, tot i que sabia que gairebé no l'utilitzava: «Si ets a temps de veure aquest missatge, agafa el que puguis i vine cap a casa». A TV3 van anunciar una roda de premsa urgent del president de la Generalitat i, fent zàping a la resta de canals, va veure que n'anunciaven altres des de la Moncloa i de tots els caps de govern dels països europeus. El Ramon va apagar el televisor i el va desendollar de la xarxa i de l'antena. Després va fer el mateix amb tots els aparells elèctrics i electrònics de la casa i se'n va tornar a fora, proveït d'una manta. Es va tombar en una gandula de jardí disposat a gaudir de l'espectacle celestial que començaria al cap de poca estona.

Capítol 2

Canviar el viatge de fi de curs per quatre dies de colònies era una autèntica mala passada per als de quart d'ESO. La mesura presa per la direcció de l'institut era la conseqüència del caos al viatge de l'any anterior, en què tres de cada quatre alumnes havien acabat en una comissaria d'Amsterdam, completament borratxos, després de destrossar tota la planta de l'hotel on s'hostatjaven. Quatre dies a Can Serrat, una gran masia del nord del Ripollès, gairebé tocant a França, envoltats de natura i amb un extra de monitors per controlar-los a tots, hauria de servir per atenuar la decisió d'abolir els viatges a l'estranger durant uns anys. Els nombrosos sectors ultres de les quatre classes de quart hi van anar amb aires de venjança: «Si no volen merder a Amsterdam, en tindran el doble a Can Serrat», deien.

Arribats poc abans de dinar, el primer dia havia estat una simple presa de contacte amb la casa i el seu entorn, a l'espera de la nit. Controlar les habitacions, buscar sortides, amagatalls... Les ampolles d'alcohol ocultes a les motxilles, entre els pantalons i les samarretes, era el primer que calia deixar en lloc segur. Després, prendre vistes de tot plegat i el primer *piti*, havent dinat, amb enxampada dels profes inclosa

i la primera esbroncada. Des de bon començament, doncs, uns i altres van deixar clar que no s'ho posarien gens fàcil. Les habitacions dels nois eren a la primera planta i les de les noies a la segona, amb unes quantes portes pel mig que segur que estarien tancades i vigilades.

—Per venir amb aquest panorama, millor quedar-nos a Barcelona —deien alguns.

Una caminada de tres hores a la tarda havia de servir per esgotar els alumnes i deixar-los sense ganes de gresca abans d'anar a dormir, i en tornar ja es notaven els primers gestos de cansament i mal de cames. Tot i així, uns quants van fer baixar una ampolla de vodka abans de sopar i hi van anar decidits que la primera nit fos històrica. L'Aitor, un guapot de 4t C, tenia un objectiu concret: la Noa. Amb prou feines s'hi havia fixat en tot el curs, però darrerament li havia trobat aquell no-sé-què que la convertia en objectiu prioritari. Un parell de dies abans de marxar l'havia obert a Whatsapp amb l'excusa d'un treball inacabat, i mica en mica va anar presentant credencials per poder-s'hi embolicar a les colònies. Ella ho sabia i ja li estava bé. Era guapo i popular, un trofeu per exhibir fins ben bé a mig batxillerat. Les miradetes entre tots dos havien estat constants durant el dia, però a tocar del sopar es van multiplicar, conscients que arribava l'hora H. La primera hora H.

La conya del menjar quan van seure a sopar va ser contínua, comparant la situació amb les colònies de primària i el record que en tenia cadascú. Es veien amb quinze i setze anys menjant el mateix pollastre arrebossat que quan en tenien

set, i se'ls barrejava la ràbia per la porqueria de final de curs que vivien, amb una certa nostàlgia d'aquells anys en què tot era menys complicat. A l'hora dels flams, i mentre una de les taules iniciava el concurs de xuclar-ne el màxim nombre en mig minut, l'Aitor va veure com dues cuineres deixaven la feina després de parlar amb un dels monitors de la casa. Un altre es va acostar a la taula de professors i tots plegats es van alçar i van sortir fora del menjador. Els crits i el guirigall van augmentar i de seguida va tornar a topar amb els ulls negres de la Noa. Va fer-li un gest amb el cap i els dos van deixar la taula dissimulant.

—Anem a fer un volt —va dir ell picant-li l'ullet.

—I si ens veuen?

—Han pirat tots, no ho has vist? Deuen fer la seva festa... Vine!

Van sortir del menjador i van veure a tots els grans, professors, monitors i cuiners, en una altra sala, pendents del televisor, d'algun polític que feia una roda de premsa.

—Mira'ls. Tots pendents de la tele. I després diuen de nosaltres...

Era un vespre de finals de maig que semblava de juny i a l'exterior de la casa s'hi respirava molt millor que a dins. Es van allunyar una mica, fins al costat d'un cobert que feia funcions de garatge de manteniment, i van seure sobre l'herba. L'Aitor va treure de la motxilla una ampolla de Fanta de taronja i en va fer un glop força llarg, un xic nerviós per la situació, massa fàcil. La Noa se'l mirava fins que va prendre el relleu de l'ampolla.

—Tela, nen. Com t'has passat amb el vodka.

Es van estirar a mirar les estrelles, molt més brillants que a Barcelona, ocultes per la contaminació lumínica, i l'Aitor va encendre un porro. Entre calada i calada, els riures i els primers petons inofensius amenitzaven la pujada de l'alcohol, i al cap d'una estona l'eufòria ja era suficient per fer alguna bestiesa d'aquelles que ja veuràs quan ho expliquem als altres. Ell es va alçar i va entrar dins del cobert mentre la Noa el mirava divertida.

—On vas?

—Hòstia! —va cridar des de dins.

—Què passa?

L'Aitor va obrir la porta de fusta de bat a bat i en va sortir empentant una moto.

—Però què fas, tio?

—És una *trail* 125, Yamaha! A veure si arrenca...

Al segon intent, la moto va arrencar.

—Ets boig! Que ens sentiran! —va cridar la Noa.

—Puja —va dir seient i agafant el manillar.

La Noa va fer que no amb el cap, però amb tan poca convicció que l'Aitor només li va haver de tibar la dessuadora que portava lligada a la cintura perquè ella s'enfilés al seu darrere.

—Saps conduir motos?

—Ara ho veurem...

L'Aitor va donar gas i després d'un parell de batzegades, va adreçar la moto per sortir en direcció contrària a la casa. Van enfilear una pista forestal i van anar tirant, cridant i gaudint de

l'aire i la velocitat, que augmentava al mateix temps que la confiança de l'Aitor. El camí feia pujada i el van anar seguint quilòmetres i quilòmetres fins que van arribar al capdamunt de la carena, a una gran esplanada on la moto es va aturar sense raó aparent. Sense preocupar-se'n gaire, van baixar-ne rient compulsivament, la van deixar a terra i van anar perdent l'equilibri fins a rodolar sobre l'herba del prat.

—Ves amb compte, que no vull que una merda de vaca ens faci de coixí —va dir la Noa.

—Ara tinc sanglot.

—T'hauré d'espantar perquè et marxi.

Amb un moviment ràpid, la Noa s'hi va posar a sobre i li va començar a fer un petó dels apassionats, dels que amb prou feines deixen respirar, dels que duren...

—T'ha passat, el sanglot?

—Diria que sí... Ara em toca a mi!

Com si es tractés d'una clau de judo, l'Aitor va agafar la Noa per la cintura fent-la rodolar sobre seu fins a intercanviar completament la posició, ara amb ell a sobre. Se la va mirar, com fascinat de cop i volta per la seva bellesa, com si fins llavors no n'hagués estat del tot conscient.

—M'encantes, Noa.

I se li va escapar un altre sanglot que va provocar que tots dos tornessin a les rialles compulsives, que es van anar fonent amb més i més petons acompanyats de carícies cada cop més enceses. Van passar una bona estona rebolcant-se en aquell prat a tocar de les estrelles, fins que la Noa es va aturar de cop i volta.

—Ei, mira el cel.

L'Aitor, que en aquells moments li petonejava el coll, es va girar per mirar enlaire. Va fregar-se els ulls, com si el que veia fos fruit d'alguna cosa que li negava la vista.

—Hòstia! Això que ens hem fumats mola, no?

El cel, tot el cel, s'havia il·luminat amb onades de colors blaus i verds que es tornaven grocs i a voltes vermells. Una dansa meravellosa de tonalitats cromàtiques que convertia de sobte la nit en matinada.

—Semblen aurores boreals —va dir ella—. En vaig veure a Noruega.

—Tu has anat a Noruega?

—Sí, amb els meus pares, quan era petita.

—Aurores boreals... és impressionant. Però n'hi poden haver, aquí?

—Jo pensava que no —va dir la Noa, acomodant-se per contemplar l'espectacle.

Gens conscients del que realment passava, els dos es van submergir en aquell cel hipnòtic, que sumat a l'alcohol i a la marihuana ho convertia tot plegat en un èxtasi digne de les millors al·lucinacions de la història.

Capítol 3

La Noa va obrir els ulls sense tenir idea de res. Les variables de temps i espai eren incògnites difuses que no va ser capaç d'aclarir fins uns minuts més tard. El cel clarejava i ja no hi havia les onades de colors, i al seu costat tampoc hi havia l'Aitor. El fred i l'intens mal de cap li van recordar l'inici de tot, al costat del cobert de la casa de colònies.

—Aitor! Aitor! On ets? —va cridar.

Mentre el buscava amb la mirada encara ennuvolada, va veure la moto un tros més enllà, a terra, i es va adonar que havien pujat molt, molt amunt. En algun moment que no recordava s'havia posat la dessuadora que llavors estava molla per la humitat de la matinada. Va buscar el mòbil a la butxaca dels texans i sortosament hi era, però sense bateria.

—Noa! Noa! —va cridar l'Aitor uns cinquanta metres més enllà—. Corre, vine!

Se n'hi va anar, sense córrer perquè tot li feia mal i no podia, però sí amb pressa. En arribar, un munt de preguntes.

—On som, Aitor? Quina hora és?

—Dos quarts de vuit, més o menys. Vine, mira allò.